

Ngày nay ~~ĐCSVN~~

TƯƠNG LAI ĐẢNG CỘNG SẢN VIỆT NAM VÀ CHẾ ĐỘ CỘNG SẢN VIỆT NAM

TÔN THẤT THIÊN

Bàn đến tương lai của Đảng Cộng Sản Việt Nam và của chế độ cộng sản Việt Nam ngày nay là chuyện phí thì giờ, vì cách mạng Việt Nam, nghĩa là phong trào cộng sản Việt Nam, ngày nay là một cái thác khô cạn, không còn nước đổ xuống. Một cái thác không còn nước chẳng còn ích lợi gì cho ai, mà về phương diện xã hội, cái gì vô ích thì sẽ bị liệng vào sọt rác lịch sử.

Hình ảnh cái thác là hình ảnh của chính cộng sản Việt Nam đã dùng trong mấy chục năm nay để huyênh hoang khoe sức mạnh vô biên của họ, vô địch trong quá khứ cũng như trong tương lai, vì nó là tập trung của ba dòng thác lớn tiêu biểu cho ba lực lượng lớn lao nhất của thời đại: 1/ sức mạnh của phong trào cộng sản thế giới mà cốt lõi là khối xã hội chủ nghĩa dựa trên một siêu cường là Nga Sô; 2/ sức mạnh của các phong trào đấu tranh chống chủ nghĩa tư bản tại các nước tư bản; 3/ sức mạnh của phong trào giải phóng dân tộc thế giới.

Cả ba phong trào nói trên ngày nay là ba dòng thác khô cạn. Không còn nước đổ vào cái thác cách mạng Việt Nam nên cái thác này cũng khô cạn luôn.

Trước hết, và quan trọng hơn hết, là khối xã hội chủ nghĩa do siêu cường Nga Sô cầm đầu, yểm trợ và bảo vệ. Cách đây bốn năm, lúc ĐCSVN họp đại hội VI, còn ảo vọng là cộng sản chỉ gặp

vài khó khăn tạm thời, và bằng phương thức đổi mới, sẽ tìm được những hình thức đấu tranh mới thích hợp và hiệu nghiệm hơn; do đó khối cộng sản thế giới sẽ mạnh trở lại và tiếp tục làm động lực chính của phát triển nhân loại, hướng dẫn nhân loại tiến lên xã hội chủ nghĩa và đẩy tư bản chủ nghĩa vào sọt rác lịch sử.

Aả trường nói trên, được nêu ra từ lúc Hồ Chí Minh còn sống, được Lê Duẩn nhắc lại ở các Đại Hội IV và V và Đại Hội VI tái xác nhận. Phần khác, theo đuổi Đại Hội XXVII của Đảng Cộng Sản Nga Sô, ĐCSVN cũng phụ họa và hô 'đổi mới tư duy' trong niềm tin tưởng ở sức mạnh to lớn của chủ nghĩa xã hội. Nhưng hơn một năm nay, đặc biệt là từ mùa thu năm vừa rồi, thực tại đã đập chan chát vào mặt nhóm lãnh tụ ĐCSVN.

Đổi mới tư duy thì quá dễ. Chỉ cần vẽ hoa vẽ bánh lên mặt giấy, và la ó rùm beng trên truyền thanh truyền hình. Nhưng đổi mới thực trạng, đặc biệt là thực trạng kinh tế, thì tới nay chưa quốc gia cộng sản nào thực hiện được.

Vì sao?

Nga Sô, nơi phát sinh cộng sản và là người cầm đầu của phong trào cộng sản thế giới, đã trả lời câu hỏi này rất rõ ràng: lý do căn bản của tình trạng bi đát của Nga Sô và các nước cộng sản chủ hầu là trong hơn bảy mươi năm qua họ đã làm đi theo con đường xã hội chủ nghĩa, một con đường đã dẫn họ đến tình trạng hoàn toàn bế tắc.

Bế tắc của Nga Sô và các nước cộng sản Đông Âu không phải vì nhân sự dở, vì chính sách sai, mà **vì cơ chế không thích hợp**, vì đã áp dụng chủ nghĩa Mác Lê và chủ nghĩa Bôn Sê Vích. Vận dụng

chủ nghĩa Mác Lê và chủ nghĩa Bôn Sê Vích chỉ giúp được một nhóm người cướp chính quyền và duy trì chính quyền bằng bạo lực và lương gạt, nó không giải quyết được vấn đề căn bản của dân là vấn đề no cơm ấm áo, vấn đề tự do dân chủ. Đó là những nhu cầu và nguyện vọng sâu xa của dân chúng.

Thế giới ngày nay tràn ngập máy thu thanh bỏ túi rẻ tiền, giúp mọi người biết tin tức mọi nơi một cách nhanh chóng. Mà khi dân chúng biết rõ thực trạng và vùng lên đòi hỏi quyền của họ, thì không có một chính quyền cộng sản nào tiếp tục duy trì cai trị bằng bạo lực và lương gạt được. Do đó, ở các nước cộng sản Đông Âu, các chế độ cộng sản thay nhau đổ, và ngay cả ở Nga Sô cộng sản ngày nay không còn uy quyền uy thế uy tín như xưa nữa và phải lo tích cực và thực tâm đổi mới.

Sự suy yếu của Nga Sô là lý do chính của sự sụp đổ của các nước cộng sản Đông Âu: không còn xe tăng và quân đội Nga Sô bảo vệ chế độ, và không được chính quyền Nga Sô yểm trợ, các chính phủ cộng sản đó thay nhau sụp đổ ào ào như cao ốc bê tông cốt tre.

Phần khác, Nga Sô đã thông báo cho Việt Nam, Cu Ba và Bắc Hàn là từ nay các nước đó phải tự liệu lấy vì Nga Sô nay quyết kệ không còn khả năng viện trợ các nước 'anh em' như xưa nữa. Hơn nữa, Nga Sô đã công khai và sốt sắng hợp tác với Mỹ, đồng chí mới vừa khách quan lẫn chủ quan của Nga. Khối xã hội chủ nghĩa đã bay theo làn khói perestroika của Nga Sô. Như vậy dòng thác thứ nhất và mạnh nhất của cách mạng Việt Nam không còn nữa.

Thế còn dòng thác thứ hai: cuộc đấu tranh của giai cấp công

nhân và những thành phần tiến bộ của nhân loại chống chế độ tư bản, một chế độ mà lãnh tụ cộng sản Việt Nam hằng rêu rao là luôn luôn khủng hoảng và đang 'rầy chết'?

Ở đây, chính ĐCSVN lại tự mâu thuẫn với mình, vì trong thời gian qua, những nhân vật quan trọng của Trung Ương đảng - Tổng Bí Thư Nguyễn Văn Linh, Chủ tịch Nhà Nước Võ Chí Công, Thượng Tướng Phó Giám Đốc Chính Trị Quân Đội Đặng Vĩ Hiệp - đã công khai giải thích rằng nói tư bản chủ nghĩa 'rầy chết' là lầm. Người ta đã dịch sai Lê Nin! Không những là lầm, mà còn gây hiểu lầm!

Theo mấy viên chức hàng đầu của Trung Ương nói trên, tư bản không những không rầy chết mà còn mạnh lắm! Nó đã giải quyết được những mâu thuẫn và thoát được khủng hoảng của nó, và sẽ còn tồn tại 'vài trăm năm nữa'. Trong khi đó, chính các nước xã hội chủ nghĩa mới bị khủng hoảng nặng và đang lâm vào cảnh bế tắc!

Trên đây là những phát biểu của đồng chí Nguyễn Văn Linh trước Đại Hội bảy ngày 24 tháng 8, 1989, của đồng chí Võ Chí Công trong buổi tiếp các lãnh tụ Quốc Hội ngày 15 tháng 12 năm 1989; của Thượng Tướng Đặng Vĩ Hiệp được đài phát thanh Hà Nội thuật lại ngày 14 tháng 11 năm 1989.

Như vậy là dòng thác thứ hai cũng khô cạn.

Còn dòng thác thứ ba, phong trào giải phóng các dân tộc thế giới?

Cũng như ở Việt Nam, các phong trào cách mạng phải dựa trên Nga Sô. Có Nga Sô chủ trương cách mạng thế giới, tranh bá với Hoa Kỳ, mạnh mẽ yểm trợ các nhóm lãnh đạo các phong trào cách mạng, các phong trào này mới có thể lên gân, tranh quyền với các nhóm

đối lập, gây rối với các nhóm và nước khác, gây khó khăn cho chính quyền các nước đó và thách đố với các cường quốc yểm trợ họ. Ngày nay, không có yểm trợ chính trị, tài chính, quân sự của Nga Sô, sinh khí của các phong trào này giảm sút và họ không lung lay đe dọa được ai. Trái lại, với sự đồng thuận và hợp tác giữa Nga Sô và Hoa Kỳ nhằm duy trì một thế giới ổn định chú tâm về phát triển kinh tế và mở rộng dân chủ, các phong trào cách mạng dần dần sẽ bị xẹp và bắt lỵ. Dòng thác thứ ba cũng khô luôn!

Nếu cả ba dòng thác mà cộng sản Việt Nam vẫn hằng nói là biểu hiện sức lực to lớn vô địch của cách mạng Việt Nam, nghĩa là của ĐCSVN, đều khô cạn thì cộng sản Việt Nam sẽ dựa vào cái gì để tồn tại đây? Vào ủng hộ của nhân dân Việt Nam? Vào sự sáng suốt, đoàn kết, và nhất trí của Đảng?

Ủng hộ của nhân dân Việt Nam?

Chính các lãnh tụ và các cơ quan tuyên truyền của Đảng cũng thường thú nhận rằng Đảng đã mất tín nhiệm của dân và phải cải tổ đổi mới để lấy lại sự tín nhiệm đó. Nhưng thực tại cho thấy rằng những hô hào của các lãnh tụ Đảng đều vô hiệu. Bằng chứng là các nghị quyết, các diễn văn của lãnh tụ Đảng càng ngày càng kêu gọi cải tổ, chỉnh đốn tư cách, tác phong v.v.... và dọa trừng phạt những kẻ phạm lỗi. Và như thế đã hơn mười năm nay rồi, nếu không phải lâu hơn nữa, và mỗi năm ít nhất là bốn lần, nhân dịp các đại hội Trung Ương.

Ai có viếng thăm Việt Nam gần đây - dù là không có con mắt chính trị mấy - cũng thấy rằng dân chúng Việt Nam càng ngày càng coi chính quyền cộng sản không nên có và như không có. Do đó,

manh ai nấy sống, làm sao sống được thì thôi, bất chấp luật lệ, cương thường, đạo lý. Việt Nam ngày nay ở trong một tình trạng hỗn loạn hơn bao giờ hết trong hơn một trăm năm nay. Nước hỗn loạn tất nhiên vì chính quyền bất chính. Như vậy chính quyền cộng sản ngồi đó chỉ là hư vị: nói không ai nghe! làm không ai theo! hứa không ai tin! Nó chỉ là một cái xác chết chỉ còn chờ rã và thối!

Thế còn trong Đảng?

Trong Đảng cũng chẳng khác gì. Đảng viên, dù là sinh ra, lớn lên trong thời cách mạng, do Đảng độc quyền giáo dục và không hay biết gì bên ngoài, nay quay lại bảo Đảng phải dẹp tiệm đi cho rồi. Chuyên chế vô sản? Dân chủ tập trung? Mác Lê chủ nghĩa? Bạo lực cách mạng? Toàn là những danh từ vô nghĩa vì chế độ hiện tại là một chế độ phong kiến mới còn tồi tệ và độc ác hơn phong kiến cũ. Không những tham ô và thối bại mà còn hoàn toàn ngu xuẩn và bất lực. Trong toàn ban lãnh đạo không có bộ mặt nào coi được, như một đảng viên đã phê phán công khai. Như Trần Xuân Bách nói, họ là những người cố bám vào xã hội chủ nghĩa kiểu cũ bằng "công thức lý luận xơ cứng và bạo lực". Và như Nguyễn Cơ Thạch nói, thay vì xây dựng một đảng để phục vụ dân Đảng đã xây dựng một đảng chỉ để phục vụ cho chính mình. Nói như anh Phạm Trọng Luật, họ chỉ là "một bọn người vừa thoát kiếp nô lệ đã đổi lột làm bạo chúa", và "với tất cả công tâm, tập đoàn lãnh đạo đảng đáng lãnh án tử hình". Như vậy làm sao được dân ủng hộ?

Cộng sản Việt Nam thường rêu rao rằng "không có lý luận cách mệnh thì không có cách mệnh vận động" là một câu tuyên bố bất hủ.

Câu này của Lê Nin, được Hồ Chí Minh ghi vào trang đầu của Đường Kách Mệnh, là quyển sách giảng thuyết Mác Lê đầu tiên của cộng sản Việt Nam và do chính tay Hồ Chí Minh viết năm 1926. ĐCSVN đã lấy câu đó làm tư tưởng chỉ đạo căn bản của Đảng. Trước khi Đảng hành động, bất cứ ở một lãnh vực nào, bất cứ ở một trường hợp nào, với một mục tiêu nào, Đảng phải giải quyết vấn đề lý luận trước, phải có Cương Lĩnh trước.

Thế nhưng, trong hội nghị Trung Ương chín hồi tháng tám vừa rồi, Đảng đã không đưa ra được một Cương Lĩnh mới để làm nguyên tắc chỉ đạo cho Đảng trong đoạn đường sắp đến, từ nay đến cuối thế kỷ XX.

Đảng cần có Cương Lĩnh mới vì Cương Lĩnh cũ, thông qua từ lúc lập Đảng năm 1930, nay đã lỗi thời. Nghĩ đến Cương Lĩnh mới Đảng đương nhiên thú nhận rằng con đường Đảng đã đi không còn thích hợp nữa, vì thế giới đã đổi thay, tư bản đã giải quyết được vấn đề trường tồn của nó, các nước chủ nghĩa xã hội Đông Âu đã dẹp tiệm, Nga Sô đã chuyển hướng, và ba dòng thác cách mạng không còn nữa. Bây giờ phải làm cái mới. Nhưng làm gì đây?

Đảng không biết!

Hiện nay Đảng đang mò mẫm! Và tới nay Đảng tìm vẫn chưa ra lối đi. Trong ba năm qua, mười bản dự thảo Cương Lĩnh đã được trình lên Trung Ương nhưng cả mười bản đều bị bác! Như vậy là bây giờ Trung Ương đang lâm vào tình trạng tê liệt nặng, và không ai biết rõ trong những năm còn lại của thế kỷ phải làm gì!

Nhưng nếu Đảng không giải quyết được vấn đề phải làm gì trong những năm tới thì Đảng sẽ dẫn dân tộc đi đâu đây? Con đường

hiện tại đã dẫn đến bế tắc. Từ năm 1945 đến nay! Như vậy là Đảng đã phí phạm 45 năm của xứ sở và dân tộc, 45 năm quý báu trong một bối cảnh lịch sử tốc độ gia tăng. Rồi Đảng sẽ phí phạm bao nhiêu năm nữa của xứ sở và dân tộc trong một giai đoạn lịch sử mà tốc độ còn gia tăng mau hơn nữa?

Đồng thời với gia tăng tốc độ đó thế giới ngày nay hoàn toàn đổi mới. Nó không còn là một thế giới bị viễn ảnh chiến tranh, nghèo đói, đốt nát bao trùm nữa, vì hai siêu cường Nga Mỹ đã đồng thuận thay vì tranh hùng tranh bá phá hoại lẫn nhau thì nay hợp tác chặt chẽ với nhau để xây dựng một thế giới hoà bình, ổn định, sung mãn, minh mẫn đem lại hạnh phúc cho toàn thể nhân loại.

Trong một thế giới như thế không có chỗ đứng cho cộng sản. Cộng sản, và đặc biệt cộng sản Việt Nam, chỉ có chỗ đứng và thế tung hoành trong một thế giới có chiến tranh, siêu cường tranh hùng tranh bá, trong một tình trạng hỗn loạn, trong một xã hội nghèo đói, bất công, lạc hậu, vì bị kẹt giữa hai siêu cường và bị cộng sản thừa dịp gây bất ổn không giải quyết được các vấn đề căn bản. Nay thế giới đó đang được một thế giới khác hẳn thay thế. Thế giới mới này sẽ tồn tại trong 50 hay 100 năm tới. Trong thế giới này không có chỗ cho một ĐCSVN già nua, đốt nát, mù quáng, phản động, phong kiến, lạc hậu, và bất lực.

Như vậy đặt vấn đề tương lai cộng sản Việt Nam và tương lai chế độ cộng sản Việt Nam chỉ có thể đặt dưới hình thức một câu hỏi lớn:

Khi nào ĐCSVN chịu dẹp bỏ chế độ cộng sản và rút lui để mở đường cho dân tộc đi tới ?